

## Arrest

nr. 289 205 van 24 mei 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die beweert van Iraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 14 september 2020 en verzoekt op 5 oktober 2020 een eerste keer om internationale bescherming. Op 8 april 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Het door verzoekster tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 265 482 van 14 december 2021.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, verzoekt verzoekster op 5 augustus 2022 een tweede keer om internationale bescherming. Dit volgend verzoek wordt door de commissaris-generaal op 22 november 2022 niet-ontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaart een Iraans staatsburger te zijn, geboren op X 1984. U behaalde in 1387 (Gregoriaanse kalender: 2008) een bachelor diploma ‘management en planning in het onderwijs’ van de Vrije Islamitische Universiteit van Eslma Shahr. Na uw studies ging u aan de slag in een bedrijf dat ramen en deuren maakte. Vervolgens werkte u twee jaar bij de elektriciteitsmaatschappij van de overheid, alvorens als bediende aan de slag te gaan bij de mutualiteit van Salamat.*

*Op 24/09/1388 (14/12/2009) huwde u met S.L. Reeds vroeg in uw huwelijk bleek hij achterdochtig te zijn en kreeg u te maken met psychologisch en fysiek geweld binnenshuis. Omwille van politieke problemen waar uw man mee te maken kreeg, besloten jullie op 23/10/1396 (13/01/2018) Iran te verlaten. Hoewel jullie het plan hadden opgevat naar Duitsland te reizen, kwamen jullie na een reis via Servië op 18 of 20/01/2018 in Roemenië terecht, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg tot tweemaal toe een negatieve beslissing in uw verzoek. In de beroepsprocedure werd u in augustus 2020 de vluchtelingenstatus toegekend. In diezelfde maand verkreeg u uw verblijfskaart en reisdocumenten. Tijdens uw verblijf in het opvangcentrum te Roemenië, bleek uw man zijn oude gewoonten jegens u opnieuw op te pikken. Terwijl u ging werken in een restaurant, bleef hij in het opvangcentrum. Overigens bleek hij ook ontrouw te zijn. Op 14 november 2019, na een zoveelste aanvaring met uw man, besloot u hem te verlaten.*

*Samen met R., een man die u in het centrum leerde kennen en u ten aanzien van uw man in bescherming nam, huurde u een huis op veertig minuten van het opvangcentrum. Uw echtgenoot kwam dit echter te weten waarop het tot een handgemeen met R. kwam. U belde de politie maar zij arriveerde toen uw echtgenoot alweer verdwenen was. Na een tijdje verliet R. u. U bleef alleen achter te midden van de corona pandemie. Daar u niemand meer kende in Roemenië, geen werk meer had en nergens terecht kon, besloot u naar België te komen, waar u een vriendin heeft wonen.*

*Op 14 september vertrok u per bus naar België. Op 5 oktober 2020 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde te vrezen dat uw man u in Roemenië iets zou kunnen aandoen. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een brief van uw psycholoog (d.d. 18/01/2021), een brief in verband met de lessen die u volgt bij Jehova getuigen in België, uw Roemeens reisdocument, een brief in verband met de gebeurtenissen in het opvangcentrum in Roemenië (inclusief een vertaling de verblijfsdocumenten van de schrijver), uw huwelijksakte, uw shenasnameh, de shenasnameh van uw ex-man en uw Roemeense verblijfstitel.*

*Op 9 april 2021 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat u reeds een beschermingsstatus in Roemenië geniet, deze niet heeft opgehouden te bestaan en u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat uw basisrechten aldaar niet gegarandeerd zouden zijn. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 14 december 2021 de beslissing van het CGVS bevestigde. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.*

*Op 5 augustus 2022 diende u zonder het land te verlaten, een volgend verzoek in te België. In uw huidige verzoek verklaart stelt u dat u uw verblijfsvergunning uit Roemenië moet afgeven om een vluchtelingenstatuut in België te kunnen verkrijgen en uw advocaat daartoe contact heeft opgenomen met de Roemeense ambassade in Brussel. U bent in afwachting van een antwoord. Ook herhaalt u uw vrees dat uw ex man, die veel macht zou hebben in Roemenië, u iets zou kunnen aandoen. Voorts verklaart u volledig geïntegreerd te zijn in België, hier vrienden en een partner te hebben en hier te werken. Wat u hier heeft zou u in Roemenië niet kunnen hebben, zo stelt u.*

*Ter staving van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u een psychologisch attest neer (d.d. 18/01/2021) en een USB-stick met 9 foto's waarmee u de situatie in Roemenië wilt aankaarten.*

## **B. Motivering**

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om*

*internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. In het kader van uw volgend verzoek legt u namelijk hetzelfde psychologische attest neer dat u reeds heeft neergelegd in het kader van uw eerste verzoek, hetgeen de appreciatie aangaande uw gezondheidstoestand niet kan wijzigen daar het reeds besproken en in rekening gebracht werd. Bovendien mag het verbazen dat u, iemand die beweert psychologische problemen te hebben (verklaring volgend verzoek, 15/09/2022, vraag 19), een document neerlegt dat intussen een jaar en acht maanden oud is. Dat u geen recenter stuk neerlegt, doet twijfelen aan de ernst van uw vermeende problemen. Zelf maakt u geen gewag van enige noden (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, 15/09/2022; beoordeling bijzondere procedurele noden, 15/09/2022). Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw huidige verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.*

*In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.*

*Er dient benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat u reeds een beschermingsstatus in Roemenië geniet, deze niet heeft opgehouden te bestaan en u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat uw basisrechten aldaar niet gegarandeerd zouden zijn. In beroep werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd. U tekende tegen deze beslissing geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.*

*In het kader van uw volgend verzoek om internationale bescherming grijpt u immers terug naar uw verklaringen aangaande uw ex-man en uw vrees niet veilig te zijn in Roemenië (verklaring volgend verzoek, vraag 20, 21). Door het herhalen van uw eerdere motieven en er louter op voort te borduren, brengt u in uw huidige verzoek geen elementen aan die de eerdere beoordeling van het CGVS en de RvV kunnen wijzigen.*

*Wat betreft uw verklaringen aangaande uw verblijfsvergunning, dewelke u zou willen afgeven aan de Roemeense autoriteiten in Brussel om een Belgische vluchtelingenstatus te verkrijgen (verklaring volgend verzoek, vraag 17), moet erop gewezen worden dat zulke houding danig in contrast staat met de houding die verwacht kan worden van iemand die een beschermingsstatus kreeg van een derde land omdat hij/zij uit vrees voor vervolging of onmenselijke behandeling niet kan terugkeren naar zijn/haar land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou u het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend afgeven, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig zou zijn. Uw loutere bewering dat u uw Roemeense verblijfsvergunning wenst in te dienen, kan dan ook geen ander zicht geven op de eerder gemaakte beoordeling van het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste verzoek.*

*Waar u in algemene bewoordingen verwijst naar de algemene situatie (verklaring volgend verzoek, vraag 19, 24), moet er net zoals in het kader van uw eerste verzoek op gewezen worden dat deze loutere verwijzing niet volstaat om in concreto aan te tonen dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en*

uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Nergens in uw verklaringen kan het tegendeel blijken. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. De foto's die u in dit kader neerlegt weerleggen voorgaande vaststelling evenmin. Uit deze stukken kan geenszins opgemaakt worden waar ze werden gemaakt, wanneer, binnen welke context en door wie. Evenmin kan uit deze stukken blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming zou zijn aangewezen op dit soort groepshuisvesting. Niet in het minst daar uit uw vorige verzoek is gebleken dat u een hoogopgeleide, zelfstandige en zelfredzame vrouw bent die er in het verleden in slaagde om in Roemenië een huis te huren en dit te bekostigen door te gaan werken, hetgeen u eveneens in staat stelde te sparen (CGVS, d.d. 21/01/2020, p. 3, 4, 5, 11). Nergens uit uw verklaring mag blijken dat u niet in staat zou zijn om eigenhandig uw leven in Roemenië op te bouwen en voor zover dat nodig is, beroep te doen op de faciliteiten die de Roemeense autoriteiten aan haar onderdanen en begunstigten van internationale bescherming biedt.

Tenslotte vermeldt u in België geïntegreerd te zijn, veel vrienden en een partner te hebben, en gewerkt te hebben (verklaring volgend verzoek, vraag 24). U stelt voorts dit in Roemenië nooit te zullen hebben (verklaring volgend verzoek, vraag 24). Voorgaande houdt echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien is uit uw verklaringen in uw vorig verzoek gebleken dat u wel degelijk over een netwerk beschikte dat u onder andere toeliet werk te vinden (CGVS p. 3, 4). Overigens ging u samen met een vriendin naar de taalles (CGVS p. 10) en bleek u zelfs een nieuwe partner gevonden te hebben in Roemenië (CGVS p. 10). Uit niets kan dan ook blijken dat u in Roemenië geen mogelijkheden zou hebben om uw leven op te bouwen, zich te omringen met kennissen en vrienden, en uzelf te integreren in de lokale samenleving. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, bovendien wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het CGVS beschikt evenmin over elementen die in die richting zouden wijzen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er

*bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.  
(...)"*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6, § 3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster ontwikkelt haar enig middel vooreerst als volgt:

*"1. Door de verzoekende partij werd op 5 augustus 2022 een volgend verzoek tot internationale bescherming ingediend.*

*Op 23 november 2022 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 september 2022.*

*Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer een volgend verzoek om internationale bescherming werd ingediend en er geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen of werden voorgelegd overeenkomstig artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet.*

*Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).*

*Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.*

*Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.*

*2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.*

*De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.*

*Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.*

*De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.  
(...)*

*Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).*

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, (...).*

*Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).*

*Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."*

Verzoekster geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd:

*"Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."*

Verder voert verzoekster aan als volgt:

*"In beginsel bestaat er een recht van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.*

*Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.*

*In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in Artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: '(...). (artikel 57/5ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet)*

*Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling.*

*De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren."*

Verzoekster geeft andermaal een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en besluit:

*"Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet."*

Vervolgens betwist verzoekster dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen. Zij betoogt dat vooreerst geen onderzoek werd verricht of zij actueel nog steeds internationale bescherming – met bijhorend verblijfsrecht – heeft in Roemenië. Dat zij zich actueel niet meer zou kunnen baseren op het statuut van internationale bescherming in Roemenië is nochtans een reëel gegeven gelet op haar persoonlijke historiek. Zij verduidelijkt dat zij in augustus 2020 de vluchtelingenstatus kreeg toegekend, dat zij Roemenië verliet op 14 september 2020, sindsdien niet meer terugkeerde, er geen officieel verblijf meer heeft en niet meer in contact stond met de Roemeense overheid. Derhalve, aldus verzoekster, blijkt dat zij meer dan twee jaar geleden Roemenië definitief heeft verlaten. Zij bekritiseert dan ook dat er geen enkel actueel onderzoek werd verricht naar de verkregen *"internationale bescherming"* door Roemenië, terwijl dit in de bestreden beslissing als uitgangspunt wordt genomen.

Verder werpt verzoekster op dat niet blijkt dat er (effectieve) mogelijkheden zouden zijn voor haar om een menswaardig leven op te bouwen in Roemenië, gelet op haar persoonlijk (kwetsbaar) profiel. Zij wijst er vooreerst op dat zij geen binding heeft met Roemenië, wat kan worden vastgesteld op basis van het feitenrelaas. Verder, daar zij reeds meer dan twee jaar weg is uit Roemenië, kan de verwerende partij niet meer dienstig wijzen op een *"sociaal netwerk"* in Roemenië of een *"relatie"* die zij voordien in dit land had. Daarnaast, aldus verzoekster, werd zij in Roemenië geconfronteerd met ernstige feiten en situaties, verband houdende met de problemen die zij had met haar ex-echtgenoot en de bescherming die haar door de Roemeense autoriteiten werd geboden was niet daadwerkelijk, aangezien geen verder gevolg

werd gegeven aan de klacht die zij indiende. Verzoekster benadrukt dat hieruit blijkt dat, mede gelet op haar verhoogde kwetsbaarheid, er onvoldoende bescherming (en ondersteuning) kan worden geboden door de Roemeense autoriteiten. Nog volgens verzoekster heeft zij geen (sociaal) netwerk in Roemenië, kent zij dit land niet, spreekt zij de taal niet, heeft zij er geen huisvesting en inkomen en heeft zij geen affiniteit met de Roemeense manier van leven.

Wat haar psychische kwetsbaarheid betreft, verwijst verzoeker naar het medisch attest dat zij bij de indiening van haar huidig verzoek neerlegde. Volgens verzoeker is dit attest onvoldoende in overweging genomen in de bestreden beslissing.

Verzoekster wijst er verder nog op dat in Roemenië niet kan worden voorkomen dat statushouders in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeften, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Roemenië is erg groot, waardoor onder andere het risico op dakloosheid erg hoog is. Dit geldt in het bijzonder gelet op de zeer grote instroom van Oekraïense vluchtelingen in Roemenië en waardoor de druk op de beschikbare hulpverlening in Roemenië bijzonder groot is. Erkende vluchtelingen worden hierdoor, aldus verzoekster, aan hun lot overgelaten. Nog volgens verzoekster heeft de Roemeense regering geen interesse in langdurig in Roemenië verblijvende asielzoekers of erkende vluchtelingen, en dus ook niet in een significante verbetering van de levensomstandigheden, werk- of opleidingsmogelijkheden. Integendeel, het steeds restrictievere beleid op het gebied van asielrecht, kwetsbaarheidscriteria, financiële steun en huisvesting – laat staan een steeds agressievere retoriek tegen migranten – geeft aan dat vluchtelingen onder druk worden gezet om het land snel te verlaten. Verzoekster verwijst naar een *paper* van november 2021 rond de integratie van vluchtelingen in Roemenië (stuk 3 bij het verzoekschrift). Uit de resultaten van dit onderzoek blijkt dat erkende vluchtelingen in de praktijk te maken krijgen met zeer veel drempels op verschillende levensdomeinen, zoals huisvesting en tewerkstelling. De beleidsmakers denken daarbij telkens in termen van wij-zij, waardoor verbetering niet mogelijk is. Verzoekster stelt dat het derhalve voldoende is aangetoond dat in haar individuele geval – in het bijzonder gelet op haar persoonlijke kwetsbaarheid – sprake is van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Roemenië niet effectief is. Verzoekster besluit dat er wel degelijk nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door haar zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de door haar aangehaalde elementen.

2.1.2. Verzoekster vraagt de Raad in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen worden bevolen en in subsidiaire orde om haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

## 2.2. Stukken

Ter staving van haar betoog voegt verzoekster het volgende stuk bij het voorliggend verzoekschrift:

- Raluca Bejan, *“The Integration of Refugees in Romania: A Non-Preferred Choice”*, november 2021 (stuk 3).

## 2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van

artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke wijze zij de artikelen 48 tot en met 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4, kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

2.3.4. Verzoekster verwijt de verwerende partij vooreerst dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont, waar zij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel

concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekster verder niet worden gevolgd waar zij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.5. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij tracht te laten uitschijnen dat de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoekster gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet, niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoekster niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekster ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Ten andere, uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d.* 15 september 2022). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoekster zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij haar had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij aan dat waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij haar huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, in aanmerking komt.

2.3.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.9. Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster op 9 april 2021 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam

omdat verzoekster reeds een beschermingsstatus in Roemenië geniet, deze niet heeft opgehouden te bestaan en zij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat haar basisrechten aldaar niet gegarandeerd zouden zijn. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 265 482 van 14 december 2021. Verzoekster tekende geen cassatieberoep aan, zodat haar bijgevolg geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot haar eerste verzoek om internationale bescherming en de beoordeling ervan vaststaat, behoudens voor zover er, wat haar betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.3.10. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat en uiteengezet waarom verzoekster bij haar huidige, volgend, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt, en het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift immers niet of nauwelijks (concreet) in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, doch zij beperkt zich daarentegen louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij echter de motieven in de bestreden beslissing geenszins weerlegt of ontkracht.

2.3.11. De Raad herinnert eraan dat verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Roemenië en dat *in casu* wordt vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Roemenië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 90 e.v.). Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

2.3.12. De Raad stelt vast dat er geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoekster niet langer internationale bescherming zou genieten in Roemenië.

*In casu* heeft verzoekster immers in 2020 door Roemenië internationale bescherming gekregen, hetgeen zij niet betwist. De Raad verwijst vervolgens naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU).

De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(status) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, berust inderdaad bij het commissariaat-generaal, doch eens hieraan voldaan is, komt het aan de verzoekster toe aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen, indien zij de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt. In weerwil van verzoeksters verzuchtingen, komt het aldus aan verzoekster zelf en niet aan het commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Roemenië niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekster blijft hier echter in gebreke. Verzoekster benadrukt enkel dat zij meer dan twee jaar geleden Roemenië definitief verlaten heeft, doch brengt geen valabele argumenten, noch concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verzoekster brengt aldus geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over internationale bescherming zou genieten in Roemenië.

Wat betreft verzoeksters verklaringen aangaande haar verblijfvergunning, wordt in de bestreden beslissing ten andere terdege als volgt overwogen:

*“Wat betreft uw verklaringen aangaande uw verblijfsvergunning, dewelke u zou willen afgeven aan de Roemeense autoriteiten in Brussel om een Belgische vluchtelingenstatus te verkrijgen (verklaring volgend verzoek, vraag 17), moet erop gewezen worden dat zulke houding danig in contrast staat met de houding die verwacht kan worden van iemand die een beschermingsstatus kreeg van een derde land omdat hij/zij uit vrees voor vervolging of onmenselijke behandeling niet kan terugkeren naar zijn/haar land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs al zou u het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend afgeven, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig zou zijn. Uw loutere bewering dat u uw Roemeense verblijfsvergunning wenst in te dienen, kan dan ook geen ander zicht geven op de eerder gemaakte beoordeling van het CGVS en de RvV in het kader van uw eerste verzoek.”*

Verzoekster laat deze overweging, die pertinent en draagkrachtig, in haar verzoekschrift volledig onverlet, zodat deze, bij gebrek aan enig verweer, onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.13. Waar verzoekster wijst op de socio-economische situatie in Roemenië en op haar problemen in Roemenië met haar ex-man en het gebrek aan daadwerkelijke bescherming van de Roemeense autoriteiten, moet de Raad vaststellen dat deze elementen reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad beoordeeld werden. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede

gronden stelt dat door het herhalen van haar eerdere motieven en hier louter op voort te borduren, verzoekster in haar huidig verzoek geen elementen aanhaalt die de eerdere beoordeling van het commissariaat-generaal en de Raad op dit punt kunnen wijzigen. Met betrekking tot deze reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissing van het commissariaat-generaal en het arrest van de Raad.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig, volgend, verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoeksters vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet *in casu* het volgende aangestipt worden. Verzoekster blijft in het kader van haar huidig volgend verzoek vasthouden aan haar motieven zoals uiteengezet in haar eerdere verzoek om internationale bescherming en reikt thans slechts elementen aan waaruit geen nood aan internationale bescherming in België is gebleken. Dat verzoekster verder borduurt op hetzelfde relaas en de slechte socio-economische omstandigheden en het gebrek aan binding, affiniteit en enig netwerk, inkomen en huisvesting in Roemenië benadrukt, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan haar dossier.

2.3.14. In haar verzoekschrift benadrukt verzoekster haar kwetsbaarheid, waarbij zij verwijst naar het tijdens de administratieve procedure neergelegd medisch attest van 18 januari 2021 (administratief dossier, map documenten, stuk 1), waarmee onvoldoende rekening zou zijn gehouden. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster hiermee doelt op hetzelfde uiterst summiere psychologisch attest dat zij reeds heeft neergelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, dat toen reeds werd besproken en waarvan in arrest nr. 265 482 reeds als volgt werd overwogen: *“Zo wordt er omtrent haar gezondheid gesteld dat het voorgelegd attest zeer summier is, dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en dat voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag op grond van artikel 9ter kan worden ingediend.”* In de bestreden beslissing wordt aangaande dit attest, bij de beoordeling van de bijzondere procedure noden, nog op goede gronden gesteld dat het mag verbazen dat verzoekster, die beweert psychologische problemen te hebben, een document neerlegt dat intussen een jaar en acht maanden oud is en dat de vaststelling dat zij geen recenter stuk neerlegt, doet twifelen aan de ernst van de vermeende psychologische problemen. Dat met het voorliggend stuk onvoldoende rekening werd gehouden is, gelet op het voorgaande en op de vaststelling dat dit stuk reeds in het kader van het eerste verzoek was neergelegd en beoordeeld, niet ernstig. Door haar psychische problemen en kwetsbaarheid te benadrukken, maakt verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk dat zij omwille van het vertonen van kenmerken van PTSD over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten, verbonden aan haar status toegekend in Roemenië, te doen gelden. In het kader van de beoordeling van verzoeksters eerste verzoek werd overigens door de commissaris-generaal reeds op goede gronde gesteld dat: *“Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de Roemeense gezondheidszorg. Zo verklaart u voor een dringende zaak bij een gynaecoloog geweest te zijn, dewelke uw probleem kon oplossen (CGVS p. 5). Dat u niet in de mogelijkheid geweest zou zijn om naar een psycholoog te gaan omdat die mogelijkheden niet bestonden of er ze uitgesteld werden tot na uw erkenning tot vluchteling (CGVS p. 7), kan echter niet overtuigen. U legt immers zelf een verklaring van uw vriend F.(...) R.(...) neer (CGVS p. 7) waarin te lezen staat dat uw man een tijdje psychologische ondersteuning kreeg. Hoewel hij zegt dat voorgaande geen resultaat opleverde, kan hieruit evenwel opgemaakt worden dat psychologische hulp wel degelijk beschikbaar was indien dit nodig bleek in afwachting van een beslissing in uw verzoek om internationale bescherming in Roemenië.”* Verzoekster brengt in het kader van huidig, volgend, verzoek geen nieuwe feiten of elementen bij die aan die eerdere beoordeling afbreuk (kunnen) doen. Zij toont nog steeds niet aan dat zij in Roemenië, waar zij amper een maand nadat ze er de vluchtelingenstatus werd toegekend vertrok, als statushouder geen toegang zou hebben tot en geen gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg aldaar. De Raad stipt in dit verband overigens aan dat uit de door verzoekster bijgevoegde informatie blijkt dat de toegang tot de

gezondheidszorg gratis is, ook voor spoedhulp, hoewel vluchtelingen na het "*integratiejaar*" een ziektekostenverzekering dienen te betalen – net als Roemeense burgers – tenzij wanneer ze werken de werkgever de ziektekostenverzekering via de belastingen betaalt (stuk 3 bij het verzoekschrift, p. 16).

2.3.15. Verzoeksters algemene kritiek, dat de druk op de beschikbare hulpverlening in Roemenië omwille van de zeer grote instroom van Oekraïense vluchtelingen bijzonder groot is en erkende vluchtelingen aan hun lot worden overgelaten in Roemenië, is niet voldoende om op het voorgaande een ander licht te werpen. De Raad beklemtoont immers dat het verzoekster toekomt de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, te weerleggen. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond/geleverd, waarin verzoekster niet slaagt. Ofschoon voormelde toestroom van Oekraïense vluchtelingen Oost-Europa, evenals overigens nagenoeg heel Europa, treft en de oorlog(ssituatie) in Oekraïne wereldwijd gevolgen heeft, toont verzoekster hiermee niet aan dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend of dat de geboden bescherming in haar hoofde niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het weze herhaald dat dergelijke situatie/dergelijk bewijs in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie op individuele wijze *in concreto* dient te worden aangetoond/geleverd en verzoekster slaagt hier met haar slechts algemeen betoog niet in.

2.3.16. Wat de door de verzoekster voorgelegde *paper* rond de integratie van vluchtelingen in Roemenië betreft (stuk 3 bij het verzoekschrift), meent verzoekster in haar verzoekschrift dat uit de resultaten van een onderzoek blijkt dat erkende vluchtelingen in de praktijk te maken krijgen met zeer veel drempels op verschillende levensdomeinen, waarbij beleidsmakers denken in termen van wij-zij, waardoor er geen verbetering mogelijk is.

De Raad wijst erop dat dit slechts algemene informatie betreft die verzoekster op geen enkele manier op haar eigen situatie betreft. Bovendien, wat haar persoonlijke situatie in Roemenië betreft, waar zij internationale bescherming geniet, wijst verzoekster er thans zelf in haar verzoekschrift op dat zij Roemenië reeds zeer snel na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus heeft verlaten, hetgeen al eerder in het kader van haar vorig verzoek werd vastgesteld, waarbij werd vastgesteld dat verzoekster Roemenië reeds heeft verlaten amper een maand nadat haar de internationale bescherming werd verleend. Verzoekster maakt(e) zelf geen gewag van en toont hoe dan ook niet aan dat zij zelf als statushouder in Roemenië met dergelijke drempels werd/wordt geconfronteerd, te meer zij het land dus reeds zeer snel heeft verlaten na het verkrijgen van de beschermingsstatus, hetgeen erop wijst dat zij geenszins zinnens was en geen ernstige pogingen heeft ondernomen om er, als erkend vluchteling, een duurzaam leven op te bouwen en haar rechten verbonden aan haar status te doen gelden. Verzoekster maakt dan ook - met de loutere verwijzing naar algemene informatie - niet aannemelijk, gelet op het voorgaande, dat zij in Roemenië de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (meer) zou kunnen laten gelden.

2.3.17. Verzoekster toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard, zoals geuid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Roemenië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich bijgevolg niet langer onder de internationale bescherming die haar in Roemenië werd verleend kan stellen.

Voorts moet vastgesteld worden dat verzoekster met de verwijzing naar algemene landeninformatie niet aantoonde dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Roemenië de vereiste administratieve stappen te zetten om haar (verblijfs-)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing verder nog terecht als volgt aangehaald:

*"De foto's die u in dit kader neerlegt weerleggen voorgaande vaststelling evenmin. Uit deze stukken kan geenszins opgemaakt worden waar ze werden gemaakt, wanneer, binnen welke context en door wie. Evenmin kan uit deze stukken blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming zou zijn aangewezen op dit soort groepshuisvesting. Niet in het minst daar uit uw vorige verzoek is gebleken dat u een hoogopgeleide, zelfstandige en zelfredzame vrouw bent die er in het verleden in slaagde om in Roemenië een huis te huren en dit te bekostigen door te gaan werken, hetgeen u eveneens in staat stelde te sparen (CGVS, d.d. 21/01/2020, p. 3, 4, 5, 11). Nergens uit uw verklaring mag blijken dat u niet in staat zou zijn om eigenhandig uw leven in Roemenië op te bouwen en voor zover dat nodig is, beroep te doen*

*op de faciliteiten die de Roemeense autoriteiten aan haar onderdanen en begunstigden van internationale bescherming biedt.*

*Tenslotte vermeldt u in België geïntegreerd te zijn, veel vrienden en een partner te hebben, en gewerkt te hebben (verklaring volgend verzoek, vraag 24). U stelt voorts dit in Roemenië nooit te zullen hebben (verklaring volgend verzoek, vraag 24). Voorgaande houdt echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien is uit uw verklaringen in uw vorig verzoek gebleken dat u wel degelijk over een netwerk beschikte dat u onder andere toeliet werk te vinden (CGVS p. 3, 4). Overigens ging u samen met een vriendin naar de taalles (CGVS p. 10) en bleek u zelfs een nieuwe partner gevonden te hebben in Roemenië (CGVS p. 10)."*

Verzoekster laat deze overwegingen in haar verzoekschrift geheel onbesproken zodat deze, bij gebrek aan dienstig verweer, gehandhaafd blijven en de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, oordeelt dat uit niets kan blijken dat verzoekster in Roemenië geen mogelijkheden zou hebben om haar leven op te bouwen, zich te omringen met kennissen en vrienden, en zichzelf te integreren in de lokale samenleving. Verder, indien verzoekster een langdurig verblijf en integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet zij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, bovendien wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

2.3.18. Verzoekster brengt, gelet op het hetgeen voorafgaat, onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Roemenië vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Gelet op het voorgaande is de Raad aldus van oordeel dat verzoekster geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in 2020 in Roemenië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

2.3.19. Alles samen genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.20. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.21. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.22. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidige, volgend, verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort, zo weze herhaald, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar huidige, volgend, verzoek om internationale bescherming geen nieuwe

elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (tweede) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.23. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS